

Hồi thứ ba mươi chín

Cánh Hoa Đâm Cứu Người Trúng Độc

Âu Dương Tinh có ý chê vụ A Liệt gặp nàng ở trong miếu chàng đã nhân lúc nguy nan gây ra bởi Quỷ yểm thân tăng Tăng Lão Tam mà hôn lén nàng. Chàng lén bên nghĩ thầm:

- Hiển nhiên nàng khó chịu với ta. Hay là bây giờ ta không lý gì đến nàng nữa...

Vừa nghĩ đến đây, chàng buông tay ra đáp:

- Cô nương nói vậy là nhận xét tại hạ có lòng khinh bạc. Nếu cô nương đã ghét cay ghét đắng tại hạ thì chúng xa rời nhau là hơn.

Âu Dương Tinh dương cặp mắt thao láo chiếu ra những tia sợ hãi rồi nàng chau mày. Thái độ này khiến cho người sanh lòng lân tuất, nhưng mặt khác nó tỏ cho đối phương biết là không chịu bỏ qua.

A Liệt cũng nghĩ tới điểm sau, chàng khẽ đẩy nàng ra muốn để nàng ngồi dậy. Chàng nói:

- Chẳng phải tại hạ không muốn giúp đỡ cô nương mà cảm thấy chúng ta ở một chỗ với nhau không còn ý nghĩa nữa, nên tại hạ ra đi. Vòm trời bát ngát, biển trời mờ mịt. Từ đây khó lòng gặp nhau. Mong rằng cô nương quên hết chuyện này đi.

Âu Dương Tinh không ngồi dậy, nàng tựa đầu vào vai A Liệt. Mớ tóc quây quệt cả vào mặt vào cổ chàng.

Nàng khẽ nói:

- Ủa! Thực ra ta không nên nói nhiều làm cho người bực tức. Phải chăng trong thâm tâm người đang thóa mạ ta?

A Liệt nhớ đến lời hứa nhất quyết không nổi lòng bực tức, chàng đâm ra ngượng mặt vì bậc đại trượng phu mà lại không thủ tín với một cô gái.

Chàng vội chữa:

- Đây là tại hạ nói chuyện đời. Cô nương thử nghĩ coi bây giờ tại hạ đã nên đi chưa?

Âu Dương Tinh thều thào đáp:

- Nếu quả người võ đit ra đi thì ta cũng chẳng làm thế nào được. Người định bỏ ta ở

đây chẳng? Tuy ta đã luyện võ công, nhưng bây giờ mạng sống còn chưa biết có giữ được không, lấy đâu ra lực lượng để tự bảo vệ cho mình? Dù là người tầm thường muốn khinh khi ta cũng chịu.

A Liệt nói:

- Trong mình tại hạ còn có việc trọng yếu phải làm, nên mới nóng lòng ra đi, chứ không phải có ý bỏ mặc cô nương chẳng nhìn gì đến.

Lý do chàng nói đây ai nghe cũng biết là miễn cưỡng. Nhưng Âu Dương Tinh không trêu chọc chàng nữa, nàng nói:

- Nếu quả người có việc trọng yếu thì cứ việc đi đi. Ta nằm đây một lúc, may ra khỏi phục được chút lực lượng rồi tự mình dò lần vào Hứa Xương tìm nơi nghỉ ngơi cũng được.

A Liệt nói:

- Bây giờ mà cô gặp người Cực Lạc giáo thì chẳng khác gì con cá trên thớt để cho người muốn băm vằm mổ xẻ thế nào cũng được.

Âu Dương Tinh đáp:

- Bọn Cực Lạc giáo tuy cực xúc hèn hạ, hành động vô pháp vô biên, nhưng dù sao họ cũng còn úy kỵ oai danh của gia phụ, chắc chẳng dám làm gì ta.

A Liệt nghĩ bụng:

- Cô nói thế thì lạ thật! Bọn họ là những nhân vật tà giáo, hành tung bí mật, thiên hạ ít người biết tới. Đến lúc phụ thân cô mà được tin cô bị hại thì đã mây tan khói tỏa, chẳng còn chứng cứ gì, có muốn báo thù cũng khó lòng. Khi nào chúng lại không dám?

Dĩ nhiên chàng cũng hiểu cô lấy cách thoái để mà tiến, cố ý nói ra không cần gì, nhưng kỳ thực trong lòng cô không nghĩ thế.

Chàng liền nói:

- Nếu cô không phản đối thì tại hạ chờ đến lúc cô phục hồi sức khỏe sẽ xa rời.

Chàng dừng lại không thấy đối phương tỏ ý phản đối, liền nói tiếp:

- Tại hạ muốn trông vào thời vận, đi tìm một căn nhà cô đơn mà chủ nhân chịu giữ bí mật cho thì chúng ta tới đó ở trọ năm ba ngày.

Lúc chàng nói tới đây, bất giác nghĩ tới Phùng Thúy Lam đang bị bọn Cái Bang truy tìm, tình thế cực kỳ nguy hiểm. Chàng cần phải tìm đến nàng cho kịp, đưa tin cho nàng hay

để biết đường mà trốn tránh. Chàng lo lắng sau năm ba ngày mới đi báo tin thì chậm mất rồi.

Vì vậy chàng vừa lo thay cho Phùng Thúy Lam, vừa tự thẹn với lòng mình.

Bỗng nghe Âu Dương Tinh vui vẻ đáp:

- Nếu chúng ta tìm được căn nhà phong cảnh u nhã để trọ mấy ngày cho khoan khoái thì hay biết chừng nào!

A Liệt gật đầu. Chàng cầm lấy bàn tay ngọc để chẩn mạch thì cảm thấy dường như bệnh trạng nặng khá lắm. Nhưng thực ra về đường chẩn mạch chàng mới học được ở lão Ngôn trong thời gian ngắn ngủi, chứ chưa kinh nghiệm lần nào, nên tuy chàng nhận tay Âu Dương Tinh không có điều gì đáng ngại mà chàng không dám nói quyết.

Âu Dương Tinh hỏi:

- Người thấy thế nào?

A Liệt đáp:

- Chung quanh bụng dưới cô còn hơi đau phải không? Nếu tại hạ đoán không lầm thì cô cần nghỉ năm ba ngày mới bình phục được.

Âu Dương Tinh nói ngay:

- Người nói đúng lắm. Y đạo người rất cao minh.

A Liệt gượng cười đáp:

- Tại hạ chưa biết gì mấy, đâu có thể nhận là cao minh được?

Chàng nghĩ thầm:

- Mình bịa chuyện như vậy để thử cô mà cô cũng thừa nhận, đủ tỏ cô đã dối mình.

Tuy A Liệt phát giác Âu Dương Tinh giả vờ mang bệnh, nhưng thủy chung không dám nhất quyết, chàng phải nín nhịn không nói huých toẹt ra để thử lại lần nữa.

Chàng liền nói:

- Cô hãy nằm yên đây đừng có cử động nào khác. Tại hạ đi kiếm một nơi yên nghĩ cho vừa ý. Âu Dương Tinh hỏi:

- Ta đi với người không được hay sao?

A Liệt đáp:

- Chẳng phải là không được, nhưng làm thế khiến người ta chú ý và sinh lòng

ngờ vực. Có khi họ sợ làm phiền mà không chịu cho mình ở đậu.

Âu Dương Tinh thấy chàng nói có lý liền giục?

- Vậy người đi lên!

A Liệt đứng dậy cất bước. Chàng vừa trở gót, bỗng dừng chân quay lại hỏi:

- Cô ở đây một mình có sợ không?

Âu Dương Tinh đáp:

- Ta không sợ. Người cứ yên tâm mà đi.

A Liệt cố ý làm ra bộ cao hứng, hỏi:

- Sao cô lại không sợ? Nếu có kẻ thấy cô xinh đẹp lại nằm một mình mà không sức kháng cự, họ đem lòng khinh mạn thì làm thế nào?

Âu Dương Tinh đáp:

- Ta làm gì mà họ khinh mạn ta? Nếu họ trêu chọc, ta đã có cách để họ chỉ đụng vào người ta một chút là chết nhăn thân tức khắc. Bằng không thể ta chỉ kề miệng vào miệng họ là họ phải trúng độc chết tươi.

Nguyên nàng xuất thân ở một thế gia chuyên dùng độc. Nàng nói câu này là đúng sự thực, A Liệt bất giác thè lưỡi ra nói:

- Giỏi quá! Hôn người để mà giết thì thật là một thủ đoạn khủng khiếp!

Âu Dương Tinh cười nói:

- Người bất tất phải sợ hãi. Chẳng phải suốt ngày suốt đêm lúc nào ta cũng nắm chất độc. Chỉ khi nào gặp cơn nguy cấp mới phải làm như vậy mà thôi.

A Liệt lắc đầu nói:

- Đó là một điều đại bí mật, tưởng cô không nên nói cho tại hạ biết.

Âu Dương Tinh hỏi:

- Người là kẻ nhát gan, có cho hay cũng chẳng hề chi. Chẳng lẽ người lại dám hôn ầu ta ư?

A Liệt đáp:

- Không phải câu chuyện như vậy. Tinh thực mà nói thì mối tình của con người có lúc cảm lòng không đậu. Thế mà cô nương lại nói rõ điều bí mật không ngậm độc suốt ngày thì

là bất tri.

Âu Dương Tinh nở một nụ cười say đắm nói:

- Ý ta muốn tìm cách cho người hiểu ngầm, nhưng người ngốc quá mà không thì cũng là hạng ngây ngô chất phác.

Phải chăng câu này cô có ý ngầm ngầm chỉ thị A Liệt? Hay là cô muốn trêu chọc chàng đã hôn cô bữa trước.

A Liệt bị Âu Dương Tinh làm cho hổ thẹn, vừa hứng khởi, vừa lo âu.

A Liệt nghiêng răng quay đầu chạy đi, tựa hồ gạt bỏ mọi chuyện trong đầu óc.

Chàng đi được mấy dặm thì thấy bốn mặt hoang lương. Trên sườn đồi ở phía xa xa có một toà phòng ốc, xung quanh bao bọc lũy tre. Cảnh trí rất thanh nhã tĩnh mịch.

A Liệt cả mừng nghĩ bụng:

- Nơi đây rất quanh hiu. Phía sau phía trước đều không có nhà ở. Hoặc giả bên kia mới có thôn xóm nhỏ. Căn nhà này tựa hồ cách biệt thế gian. Ta thử lại đó coi, nếu chủ nhân chịu cho ở đậu thì dù có phải trả ít tiền cũng chẳng sao.

Chàng nghĩ vậy liền chạy tới. Khi đến gần mới phát giác ra phía trước căn nhà có một con đường vòng vèo trên sườn núi mà không hiểu thông tới đâu. Con đường này đã cỏ dại mọc đầy, tựa hồ không may khi có người qua lại.

A Liệt quan sát hoa cỏ đã quen. Chàng vừa trông liền biết ngay những cỏ dại trên đường dường như vừa bị bánh xe lướt qua.

A Liệt đứng trước đậu cây cao tới ngực ngó vào phía trong thì thấy tòa nhà khá rộng và kiên cố. Bên cạnh nhà này lại có tầu ngựa và buồng để xe. Một cỗ xe ngựa hiện đậu lại đó.

Căn nhà ở bên sườn núi, coi bề ngoài cách trang trí rất thanh nhã, phòng ốc kiên cố tỏ ra là một nhà quý phái. Như vậy trong nhà có xe có ngựa là sự thường nhưng A Liệt cảm thấy có điều không ổn.

Ban đầu chàng không thấy điều chi khác lạ. Sau một lúc nhận xét kỹ càng mới khám phá ra chuyện bất thường.

Nguyên con ngựa trong tầu không ngớt thở phì phì. Vó ngựa đập xuống ván gỗ bật lên tiếng thình thình.

Chàng định tiến vào xem vì lẽ gì con ngựa có trạng thái như vậy. Không hiểu nó mắc

bệnh hay nó đói khát?

Chàng còn lấy làm lạ hơn là con ngựa đã không ngớt có cử động bất thường mà sao người trong nhà lại không trông nom tới?

Chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ người nhà này đi vắng hết nếu không ai chiếu cố cho con vật?

Chàng liền cất tiếng hỏi:

- Trong nhà có ai không?

Chàng hỏi liền bốn, năm câu vẫn không thấy tiếng người đáp lại liền đẩy cổng tiến vào. Vào đến cửa, chàng giơ tay lên khẽ đẩy thì cánh cửa mở ra liền.

Nguyên cửa này bên trong không cài then.

A Liệt chẳng phải là phường vô lại, thấy chủ không ở nhà, chàng không tiện sấn vào.

Nhưng phía trong cửa có người nằm sượng sượng khiến A Liệt vừa nhìn thấy đã giật nảy mình lên. Chàng cúi xuống điều tra thì thấy người này tóc đã hoa râm. Quần áo mặc trong mình may bằng tơ lụa rất đẹp. Vừa trông đã biết ngay là người giàu có.

Người này nằm úp sấp dưới sàn nhà. Một tay vươn ra phía trước. Cái tư thế tựa hồ đang định lấy vật gì nhưng chưa với được đã té xuống.

A Liệt xoay chuyển ý nghĩ bụng bảo dạ:

- Phải rồi! Y muốn mở cửa đi ra, nhưng không hiểu vì lẽ gì vừa rút then cài liền té xuống. Chẳng hiểu họ còn sống hay đã chết rồi?

Kể ra gặp án mạng này chẳng ai muốn rước lấy phiền lụy vào thân, vì sợ động đến quan nha. Không khéo mình là người ngay mà bị vướng vào vòng tội lỗi.

Vietkiem.com